

Од почетка деведесетих једна од занимљивих информација које смо добијали са друге стране Атлантика била је да „амерички народ није непријатељ Србије“ и да „америчка влада није непријатељ Србије“. Обе изјаве представљене су као нешто што је исто, а није. Амерички народ сасвим сигурно није непријатељ Србије. Америчка влада сасвим сигурно јесте. Од оне која је издејствовала увођење санкција, до ове која је признала нелегалну независност Космета, све су биле и јесу непријатељ Србије и грађана Србије. Не може се баш тврдити да је бомбардовање српских градова из 1944. био „пријатељски акт“, а и за бомбардовање из 1999. још увек чекамо извињење. Иако су се декларативно позивали и залагали за пријатељство, у последњој изјави сличне врсте званично је признато да тог пријатељства тренутно нема, када је државни подсекретар Николас Бернс изјавио да „САД желе да буду пријатељ Србије“.

Америчка влада одавно већ није пријатељ ни Америке, као нити једне друге државе која иоле поштује своје грађане. Ако би постојао датум за који би и највећим заговорницима веровања у постојање демократичности америчке владе могло да постане јасно да она то није, тај датум би био 19. април 1993. године. Тог дана су федералне власти извршиле напад на малу религиозну заједницу, основану још тридесетих година прошлог века, у близини градића Вако у држави Тексас. Због сумње у полигамију и непријављено држање аутоматског оружја, односно неплаћање пореза од две стотине долара по оружју, на објекте заједнице послато је осамдесет војних и полицијских возила. Након напада тенковима погинуло је 76 људи, укључујући 21 дете и две трудне жене. У бројним истраживањима спроведеним након овог инцидента, и поред много сумњивих околности, није закључено ништа. Вокер тада није постојао ни у најави.

Том нападу претходио је барем још један. Мала америчка породица одлучила је да сагради кућу у шуми, ван цивилизације, на месту званом Руби Риџ. Веровали су да је на снази нови светски поредак и да Америком владају Илуминати. Отац и мајка одлучили су да своју малолетну децу не шаљу у школу, него да их подучавају код куће, што је потпуно у складу са америчким законима. У поседу су имали и барем једну пушку, јер су веровали да су под сталном присмотром агената владе. За ово последње су сигурно били у праву, јер јесу били под присмотром. Иако је слобода мишљења гарантована Уставом Америке, иако је потпуно легално децу школовати код куће, федералне власти су у шуму послале наоружан тим људи због сумње да је Ренди Вивер носио пушку скраћене цеви, за коју није платио порез од две стотине долара. На почетку акције агенти ФБИ су из снајперске пушке из очигледне намере убили Виверову жену док је у наручју држала бебу и пуцали у леђа и убили његовог 14-годишњег сина. Током акције су рањени Вивер и његов пријатељ и убијен један федерални маршал. Ни у једном од ова два случаја није постојала никаква намера људи да прогласе независност, нити су својим актима угрожавали животе представника државе ни других грађана, па је држава ипак реаговала брутално.

Данашња Америка је само тужан наставак ових догађаја. То није она Америка у којој је Хенри Дејвид Торо могао да оде на језеро Валден да би тамо живео усамљеничким животом и написао истоимено дело, које је и садашњој генерацији Американаца још увек значајно барем колико и, рецимо, *Ловац у жити* и *Моби Дик*. Да је Торо данас жив, брзо би га окружили федерални полицајци, који би вероватно пуцали у њега док би испред колибе у руци држао рукопис недовршеног *Валдена*.

Шта се то десило са Америком Бенџамина Френклина, Томаса Џеферсона, Џорџа Вашингтона и осталих оснивача Нације? Сигурно да је много фактора утицало на то да Америка заборави основне идеје на којима је основана, али догађај који је сигурно најпресудније утицао на то да кормило државе преузму људи непознати широј јавности био је оснивање институције Федералних резерви, која се наводи као основни извор прихода тој групи људи.

Самом оснивању претходила су два догађаја. Велика финансијска паника из 1907. (позната и као „Банкарска паника“) састојала се од два велика краха берзе, за која још увек постоји оправдана сумња да су намерно изазвана. Заговорници теорије завере и данас тврде, као што су неки тако мислили почетком века, да је главни кривац и изазивач „Панике“ чувени банкар Ј. П. Морган, који је у званичној историји ипак остао познат само као човек који је те године зауставио кризу и спасао Берзу.

Следећи догађај је такође везан за њега. Ј. П. Морган је 1910. позвао неколико највећих банкара на састанак на свом имању на острву Џекил. На једном од најтајнијих сусрета у историји, који је одмах након тога ипак обелодањен и чији су детаљи данас свима познати, направљен је договор о начину формирања институције која би у будућности спречила понављање такве кризе. Резултат договора је Закон о Федералним резервама, који је усвојен у контроверзним околностима и на брзину 23. децембра 1913. године, дан након што је то усвајање претходно одложено због празника. Већ наредног дана чуло се много гласова стручњака који су осудили доношење таквог закона и прорекли оно што ће се десити, а и сам председник Вилсон, потписник акта, свега три године након усвајања рекао је: „Наш систем је концентрисан у рукама неколико људи. Постали смо једна од најлошије вођених, једна од највише контролисаних влада у свету – нисмо више влада слободне мисли, влада подложна суду и гласу већине, него влада под мишљењем и притиском мале групе доминантних људи.“

Овим законом установљено је постојање Централне банке која је заправо банкарски картел највећих банки, које су се удружиле ради заштите својих интереса. Иако реч „федерална“ у називу указује на то да су резерве у поседу државе, деонице овог картела су заправо у приватном власништву, а имена главних деоничара су до данашњег дана тајна. Иако је читаво банкарско пословање прилично компликована наука, главна функција Федералних резерви је заправо једноставна и лако објашњива. То је институција којој је законом дат монопол над штампањем пара. Систем функционише тако што се представници Америке обраћају овим приватним и јавности непознатим банкарима са захтевом за исплату новца. Федерална банка онда одштампа банкноте, које од 1933. немају подршку у злату, и такве новчанице позајми влади САД. Реч „позајмица“ овде се користи само зато што исправна реч не постоји ни у једном језику (барем колико је мени познато). Ради се заправо о томе да група људи има моћ да на листићима одштампа нешто што, у току штампања, има исту вредност као монета из „Монопола“, дакле никакву. По изласку из штампарије, такав шарени папир проглашава се за новац који се онда позајмљује држави и за њега се – а ту је парадокс „позајмице“ – још и тражи камата. Када дође време за наплату камате, држава наравно нема новац да исплати ту камату, па је присиљена на нову „позајмицу“. Федералне резерве онда штампају нове банкноте које ће поново позајмити држави уз камату. Све ово је довело до пораста националног дуга на девет и по билиона долара (девет и дванаест цифара), који и даље деценијама непрекидно расте, а то значи да је сваки становник Америке у овом тренутку (април 2008) дужан више од 31 хиљаду долара.

Постојање Федералних резерви одговара и конгресменима. Сваки пут кад Конгресу затреба новац, уместо да прибегну непопуларним подизањима пореза који могу да их коштају мандата, конгресмени затраже штампање новог новца. Добије се подједнако лоша ствар, ако не и лошија, али је овакво поступање невидљиво за јавност и гласаче, па према томе и мање ризично за популарност политичара.

Исте године када је донесен Закон о Федералним резервама, усвојен је и Закон о савезном порезу на приход. Исти људи који су наметнули оснивање такве Централне банке предвидели су да ће непрекидно штампање новца довести до неконтролисане инфлације. Због очувања моћи контролисања новца у оптицају, измишљен је порез на приход, за који многобројни критичари тврде да нема основу у Уставу. Овај порез узима у просеку нешто више од тридесет одсто зараде сваког Американца. Тај порез заокружује читав пут новца – прво Конгрес утврди да средства недостају, затим од приватника наложи штампање нових новчаница, новац се пусти у оптицај уз камату, средства се потроше, а грађанима се од плате одбије „вишак новца“ за исплату камата којих не би ни било да не постоје Федералне резерве. И све би било у реду да национални дуг и даље не расте.

У години која је следила након усвајања ова два закона почео је Први светски рат. Имајући у виду да је рат одлично средство за згртање пара и разна мешетарења (што смо, нажалост, и сами искусили у протеклој деценији), може се основано претпоставити да су богати власници Федералних резерви имали интереса у организовању уласка Америке у рат. Држава у рату не пита за цену производње оружја, и свакако не оклева да тражи штампање велике количине новца. Председник Америке Вудро Вилсон је – иако се декларативно залагао за неутралност – скоро прећутно подржавао британску поморску блокаду Немачке, супротну поморском и ратном праву. Поред тога, Америка је продавала оружје савезницима и зајмовима подржавала Британију. Председник Вилсон је уочи „подморничког рата“ истицао да су Американци који путују британским бродовима под заштитом америчке владе, и да немачке подморнице не смеју да потапају британске трговачке бродове, иако су ти трговачки бродови носили наоружање и имали наређење да пуцају на сваку подморницу коју виде. Након таквих поступака, било је тешко не очекивати да Немачка одустане од потапања бродова. Резултат тога је потапање неколико америчких бродова, а пре свега „Лузитаније“, у којем је страдало 1.198 лица. Пре него што је „Лузитанија“ испловила, немачка амбасада објавила је оглас у *Њујорк тајмсу*, у којем је обавестила да путници који се укрцају на тај брод то раде на сопствени ризик. Сједињене Државе су тако ушле у рат и поред противљења појединих сенатора који су тврдили да су државу у рат гурали банкарни и фабриканти оружја. Америка је у рату потрошила 32 милијарде долара, а њих су обезбедиле Федералне резерве.

У Другом светском рату Америка се начелно држала неутралности, али је ипак зајмовима помагала Британце и организовала конвоје помоћи. Јула 1941. године САД су окупирале Исланд и до те територије слали своје ратне разараче. У новембру је Конгрес одобрио наоружавање трговачких бродова и њихово упућивање у ратне зоне. Америчка влада је истовремено давала зајмове Кини, забранила извоз гвожђа и нафте Јапану и истовремено замрзнула јапанску ефективну имовину у САД. То Јапану сигурно нису изгледали као потези државе која жели да стоји по страни од сукоба. Британски агент Душко Попов (шифра „Трицикл“) обавестио је 10. августа 1941. године ФБИ да ће Перл Харбур бити нападнут. Октобра исте године совјетски шпијун у Токију Ричард Зорге обавестио је о томе Кремљ, који је исту информацију проследио Вашингтону. Немачки амбасадор у Америци Томсен 13. новембра је такође рекао да ће Перл Харбур бити нападнут. Након рата, директор ЦИА изјавио је да је Америка средином новембра била упозорена да је јапанска флота испловила источно од Токија, и да ће Перл Харбур бити нападнут. Амерички ратни секретар Хенри Стимсон је 25. новембра у свој дневник уписао: „Председник је рекао да ћемо вероватно бити нападнути већ до следећег понедељка.“ Аустралија и Холандија су 2. децембра послале информацију о нападу. То је списак само најважнијих информација и најава напада које је Вашингтон добио и игнорисао. У Перл Харбуру је 7. децембра погинуло 2.403, а рањено 1.178 људи. Рат је Америку коштао 5 билиона долара (половину садашњег националног дуга), односно толико банкнота су одштампале Федералне резерве и за толико новца задужиле америчке грађане.

И рат у Вијетнаму почео је контроверзним догађајем познатим као „Инцидент у заливу Тонкин“, када су августа 1964. у два наврата нападнута два америчка разарача. До тог тренутка Америка је већ десет година имала своје војне „саветнике“ који су обучавали војску Јужног Вијетнама. Бројне недоумице и сумње које су пратиле поменути инцидент трајале су до 2005. године, када је НСА, Национална безбедносна агенција, признала да никакав инцидент није постојао, да није било никаквог напада Вијетнамаца, и да је читав догађај изрежиран. У Вијетнаму је погинуло 58 хиљада Американаца, а рањено 300 хиљада. За рат је одштампано 140 милијарди долара.

Припреме за први рат у Ираку Америка је почела одмах након инвазије на Кувајт. Инвазији је претходио чувени пријем америчког амбасадора Април Глеспај, која је 25. јула 1990. године затражила састанак и информације о разлозима војних припрема и гомилања трупа на кувајтској граници. На састанку је изјавила како САД „у духу пријатељства, а не сукоба немају мишљење“ о неспоразуму са Кувајтом и „сукобу између Арапа“, остављајући тако Садама да верује да се Америка неће мешати. Свега неколико месеци касније, САД су искористиле прилику да први пут организују и мобилишу међународну заједницу да би извршиле инвазију на „непослушну државу“. Другом рату у Ираку претходиле су године медијске кампање о ирачком „оружју за масовно уништење“, за чије постојање још увек нису пронађени докази.

Рат у Авганистану почео је нападима 11. септембра. Уз све дужно поштовање према хиљадама невиних жртава, свако ко је макар мало информисан о дешавањима тог дана мора имати барем снажну сумњу у веродостојност званичних података. Додатну сумњу подстиче и то што не постоји само један напад за који би се могло посумњати да је режиран, него за сва четири напада на три места постоје многа питања на која не постоје одговори. Посредан доказ пружио је Ерон Русо, филмски продуцент, почетком прошле године. Доказ можда није егзактан, јер се уверљивост заснива само на веровању у речи овог ствараоца који је преминуо нешто након тога, али је свакако сликовит. По њему, Николас Рокфелер, представник велике банкарске породице и његов некадашњи пријатељ, годину дана пре 11. септембра рекао му је: „Ероне, десиће се један догађај. И видећеш како ћемо на рачун тог догађаја ући у Авганистан ради контроле нафтовода из Каспијског мора, а после тога у Ирак да узмемо нафту и успоставимо базу на Блиском истоку, а онда ћемо ући у Венецуелу и елиминисати оног Чавеза. И видећеш како као тражимо по пећинама неке типове које тамо никада нећемо наћи.“ Ерон је о томе рекао: „Говорио је о томе како се тај рат против тероризма никада не може добити јер је то вечни рат, у току којег можеш стално да газиш људске слободе.“ Питао сам га: „Како ћете да уверите народ да је рат стваран?“ Одговорио је: „Уз помоћ медија. Медији могу да увере народ да је рат стваран. Битно је само да се стално говори о томе, непрестано се понавља и понавља и понавља и људи коначно почну да верују.“

Бомбардовање Југославије започето је због инцидента у селу Рачак, јануара 1999. године, који је шеф верификаторске мисије Вилијам Вокер означио као напад у којем је погинуло 45 цивила, без обзира на извештаје српских, руских и финских патолога.

Због основаних сумњи да Америком већ скоро пун век влада група непознатих међународних банкара, наравно да Америка не може да буде пријатељ Србије. С тим што таква Америка није пријатељ ниједне државе на свету, па ни саме Америке. Могло би се рећи да се грађани Сједињених Држава налазе на самом извору лажи, на месту на којем се тешко види глобална превара. А то су само обични људи, са обичним жељама и осећањима, које је баш због тих осећања лако преварити. Они који не одреагују на медијске лажи које су у САД доведене до савршенства, по дефиницији су они који немају осећаја којим би одреаговали. Због тога, уколико прихватимо причу о постојању две Србије, пре тога бисмо морали да прихватимо и причу о постојању две Америке, две Британије, две Немачке... С тим што се у таквим државама не би користио пежоративни термин некаквих „народњачких коалиција“, него коалиције народа тих држава. Остатак грађана у различитим државама заједнички би припадао истој међународној групи заговорника „интернационализације“ и њих би чинили или људи који имају директне користи од глобализације, или они који нису свесни шта се дешава, или они које једноставно није брига. А читав тај осећај колективизма различит је само у нијансама од борбе за комунистичку Интернационалу или свет под управом једног Рајха. Заговорници глобализације због тога јесу у праву у једноме – нације више нису битне. Није битно ни какве је ко боје коже, ни којег је порекла и имовинског стања. Становништво света данас се дели на оне који верују у то да светом управља шачица болесних људи оболелих од маније за новцем, и на оне који су свесне или несвесне слуге те групице људи.

Америка је данас огледно место таквог Новог Света. У данашњој Америци полицајцима је дозвољено да грађанима претресају стан без налога и присуства власника, да прислушкују телефонске разговоре и сву другу комуникацију (укључујући и мејлове), да приводе и саслушавају без присуства адвоката, без подизања оптужнице и без „читања права“... На улицама данашње Америке, под плаштом озлоглашеног Патриотског акта, могу се повремено видети полицајци са аутоматским оружјем у рукама. Крајем прошле године на Универзитет у Флориди послата је полиција да би „обезбеђивала“ говор Џона Керија, председничког кандидата на прошлим изборима. Један студент је, држећи само књигу у руци, помислио да сме да постави питања која нису „на списку“, везана за исправност резултата последњих председничких избора. Одведен је у страну, десетак полицајаца га је окружило, бацило на земљу и на њему употребило електрични пиштољ док је он вриштао од болова. Слична сцена била је и током говора, у то време гувернера, Џорџа Буша Млађег, када је режисер Алекс Џонс ухапшен усред постављања питања о томе због чега се не укину Федералне резерве и Савет за спољне послове. И за време говора Доналда Рамсфелда, државног секретара Фордове и Бушове администрације,

постављена су незгодна питања о лажима о ирачком оружју, и само су Рамсфелдово поштење и јасан захтев спречили обезбеђење скупа да и тог посетиоца не одведу.

По плану вежбе „Рех 84“ („Readiness Exercise 1984.“) широм Америке почело је оснивање великих кампова, а обелодањивање истине о томе почело је 1987. током истраге о наоружавању Ирана. Данас се тврди да на територији те државе постоји, зависно од извора, од 600 до 800 великих кампова непознате намене, за које су власти у почетку тврдиле да служе као превентива за прихват великог броја имиграната из Мексика. Сви кампови су повезани железничком трасом, имају хелиодром, осматрачницу и ограђени су жицом. Највећи број је празан, али су сви потпуно функционални и под сталном стражом. Највећи се налази на Аљасци и за њега се тврди да може да прими чак два милиона људи. Бројне фотографије и видео-записи ових објеката који су под контролом FEMA (Federal Emergency Management Agency) показују њихову велику сличност са фотографијама логора нацистичке Немачке.

Свет све више постаје Орвелов свет, само је то тешко уочљиво јер смо усред синдрома „куване жабе“ по којем жаба која се постепено кува у води не препознаје шта се дешава и где се налази. Други разлог због којег то не видимо је тај што овакав орвеловски свет није најављен. Камере на улицама наизглед не снимају да би нас Велики брат шпијунирао, него да би бринуо о нама и пратио да ли нам неко жели зло. Историја се не брише и не мења тако што се уништавају старе, а штампају нове књиге и новине, него тако што се дозвољава свакоме да је пише, чиме долази до инфлације информација, које онда постају обезвређене. Орвеловски свет је за већину нас свих ових година представљао нешто што је производ тоталитаризма, нешто што се не дешава у демократији, свет за који су нам асоцијације пожутеле корице старе књиге и црно-бели филм. Зато је тако тешко поверовати да је ова стварност у пуном колору, реалност за коју верујемо да је далеко од тоталитарног друштва, заправо исто оно о чему је Орвел писао. Само у боји. Да се разлике слабије приметете.